

PM

18 grudnia 2009

Nadzwyczajne spotkanie Konferencji Przewodniczących Parlamentów UE
11-12 grudnia 2009

Synteza dyskusji

Wzmocnienie współpracy międzyparlamentarnej przewidzianej w wyniku wejścia w życie Traktu z Lizbony nie wymaga ustanawiania *nowych struktur bądź instytucji*. Należy wykorzystywać lub, w razie potrzeby, rozwijać istniejące fora. Ważne jest *szerokie zaangażowanie* w sprawy Unii Europejskiej komisji branżowych oraz komisji ds. europejskich. W tym kontekście trzeba podkreślić potrzebę elastyczności, pragmatyzmu i unikania biurokracji. Należy skupić się na tym, aby współpraca stała się łatwiejsza i bardziej elastyczna oraz *na polepszeniu planowania i koordynacji*. Powinniśmy również wziąć pod uwagę możliwość zastosowania *nowoczesnych technologii*.

Spotkania międzyparlamentarne

W Traktacie z Lizbony przewidziano specjalną rolę dla parlamentów narodowych w dziedzinie „wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości” (lub sprawiedliwości i spraw wewnętrznych - WSiSW). Ponadto, w Protokole nr 1, artykule 10, zagadnienia „wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony” zostały wyraźnie wskazane jako tematy, które mogą być dyskutowane na zorganizowanych w tym celu konferencjach międzyparlamentarnych. W związku z tym, uważa się, że intensyfikacja dialogu politycznego w tych dwóch dziedzinach polityki – WSiSW oraz WPZiB/WPBiO – jest wyjątkowo istotna. Będzie to możliwe do osiągnięcia poprzez regularne spotkania zainteresowanych komisji.

Nawiązując do WPZiB/WPBiO, zasugerowano, że spotkania COFACC i CODAC oraz wspólne spotkanie COFACC/CODAC, powinny być wykorzystane do monitorowania rozwoju tych polityk w oparciu o roczne raporty Wysokiego Przedstawiciela.

Uznano za istotne umożliwienie organizowania spotkań *ad hoc* na specjalne tematy, przykładowo spotkań komisji branżowych w celu przedyskutowania konkretnych problemów i projektów legislacyjnych.

Takie spotkania *ad hoc* nie powinny jednak zastępować spotkań komisji przygotowanych przez parlament sprawujący Prezydencję w Radzie UE.

Zwracano uwagę, że wszystkie komisje parlamentarne powinny być zaangażowane we współpracę międzyparlamentarną (oraz w monitorowanie przestrzegania zasady

pomocniczości). Sprawy UE nie powinny być rozpatrywane jedynie przez komisje ds. europejskich i COSAC. Pojawiła się również propozycja, aby COSAC mogła skupiać także członków komisji branżowych.

Jedną z możliwości w tym kontekście jest organizowanie mniej lub bardziej stałego forum, angażującego przedstawicieli komisji branżowych. Jeśli tak, należy pamiętać, że parlament jest czymś więcej niż tylko „sumą swoich komisji”.

Jednocześnie trzeba zmniejszyć liczbę spotkań, a w każdym razie - nie zwiększać. To była uwaga ogólna, lecz jedna konkretna sugestia jest następująca: poza spotkaniem Konferencji Przewodniczących, w każdym półroczu należałoby organizować jedno spotkanie COSAC, jak również jedno spotkanie na temat WSiSW oraz jedno przewodniczących komisji spraw zagranicznych i obrony. Można również organizować konferencje *ad hoc* na tematy dyskutowane aktualnie w UE, ale nie więcej niż jedną w półroczu.

Często wspomina się o możliwości korzystania z nowoczesnych technologii i wideokonferencji w celu uniknięcia zbyt dużej ilości spotkań.

Częstotliwość spotkań Konferencji Przewodniczących i koordynacja

Jeśli chodzi o częstotliwość spotkań Konferencji Przewodniczących (KPPUE) zasugerowano, aby odbywały się one częściej, np. dwa razy do roku, przynajmniej w okresie przejściowym w ciągu następnego roku lub dwóch lat. Z drugiej strony podkreślano, że wystarczy jedno spotkanie KPPUE w roku.

Zwracano uwagę, że KPPUE powinna skupiać się na najważniejszych zadaniach oraz podkreślać polityczną rolę Konferencji. W odpowiedzi zauważono, że wielu przewodniczących parlamentów miałyby problemy z przyjęciem bardziej politycznego podejścia.

Istnieje potrzeba, aby KPPUE objęła wiodącą rolę w koordynacji działalności międzyparlamentarnej. Uczestnicy spotkania przedstawiali różne propozycje w tym zakresie:

- KPPUE powinna zapewnić koordynację poprzez jedno lub dwa spotkania w roku. KPPUE powinna przyjąć, z wyprzedzeniem, roczny kalendarz wydarzeń międzyparlamentarnych,
- przewodniczący powinni wziąć na siebie odpowiedzialność za planowanie z 18–24-miesięcznym wyprzedzeniem, a COSAC mógłby, w tych ramach, koordynować działania,
- KPPUE powinna wskazywać problemy priorytetowe dla współpracy międzyparlamentarnej,
- przewodniczący *trójki* (lub *trojki*) Prezydencji powinni koordynować 18-miesięczny program we współpracy z Parlamentem Europejskim,
- Trojka KPPUE ma istotne zadanie identyfikacji problemów dyskutowanych aktualnie w UE.

Powinien istnieć jeden program współpracy międzyparlamentarnej, w którym zostałyby zawarte działania Parlamentu Europejskiego.

Kwestie dotyczące zasady pomocniczości

Odnosnie do kontroli zasady pomocniczości, wiele parlamentów narodowych odegrało aktywną rolę jeszcze przed wejście w życie Traktatu z Lizbony. Dla tych parlamentów, nowym aspektem jest możliwość przedstawienia swoich uwag bezpośrednio Komisji.

Należy stworzyć mechanizm współpracy w zakresie kontroli zasady pomocniczości, unikając jednocześnie nadmiernej biurokratyzacji. Ponadto, parlamenty narodowe powinny mówić w tych sprawach jednym głosem, aby uwagi dotyczące zasady pomocniczości były traktowane poważnie przez instytucje UE.

Sugerowano, że COSAC powinna być wykorzystywane do kontroli zasady pomocniczości oraz, że ma ona istotne zadanie zapewnienia, aby kwestie związane z przestrzeganiem zasady pomocniczości były traktowane poważnie we wszystkich naszych parlamentach.

Istnieją obawy związane z brakiem procedur monitorowania zasady pomocniczości na późniejszych etapach negocjacji. Ponadto, nie jest jasne, czy zmodyfikowane projekty będą poddawane kontroli co do zasady pomocniczości w trakcie okresu przejściowego.

Protokół nie zawiera precyzyjnej definicji pomocniczości. Sugerowano, że taka definicja powinna zostać przedyskutowana. Jeśli tak, w liście do Komisji można przedstawić, jak parlamenty narodowe postrzegają koncepcję pomocniczości.

Wymiana informacji

Należy wykorzystać istniejące struktury oraz unikać tworzenia nowych. IPEX jest uznawany za główny kanał wymiany informacji, wymaga jednak dalszego udoskonalania: parlamenty narodowe powinny regularnie przekazywać informacje do IPEX, w tym streszczenia w języku angielskim i francuskim. Ponadto, należy usprawnić przekazywanie dokumentów i metadanych do IPEX z Komisji oraz Rady.

W zakresie wymiany informacji należy rozważyć możliwość rozwijania roli przedstawicieli parlamentów narodowych w Brukseli. Jednym z obszarów współpracy mogłaby być wymiana informacji na temat monitorowania przestrzegania zasady pomocniczości - poprzez przedstawicieli parlamentów w Brukseli można stworzyć system „wczesnego ostrzegania” na etapie poprzedzającym przekazanie informacji do IPEX.

Zauważono potrzebę bardziej osobistych kontaktów pomiędzy członkami parlamentów oraz zaangażowania członków komisji branżowych i intensyfikacji ich wzajemnych kontaktów. W tym kontekście zasugerowano, że współpraca między sprawozdawcami komisji byłaby szczególnie pożyteczna.

Biorąc pod uwagę, że możliwości organizowania dodatkowych spotkań międzyparlamentarnych są bardzo ograniczone oraz, że takie spotkania mogą nie być najlepszą formułą dla szybkich i nieformalnych dyskusji, pożądane są elastyczność i pragmatyzm. Jak najszerszej powinny być wykorzystywane nowe technologie komunikacyjne.